

РЕШЕНИЕ

№ 3105

гр. София, 11.06.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 18.05.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Деница Митрова

при участието на секретаря Албена Рибарска и при участието на прокурора Близнакова, като разгледа дело номер **1950** по описа за **2012** година докладвано от съдия Десислава Корнезова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], представлявано от Ц. Т. Т. срещу РЕШЕНИЕ от 20.12.2011г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ, 110-ти състав по нахд № 13218/2011 г.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон и съдопроизводствените правила – касационни основания по чл.348, ал.1, т.1 и т.2 от НПК във вр. чл.63, ал.1 ЗАНН. Излага съображения за допуснати в хода на административно наказателното производство процесуални нарушения, изразяващи се в нарушение на формата при издаване на АУАН, нарушение на чл.52 ал.4 ЗАНН и чл.57 ал.1 ЗАНН. Поддържа, че не е извършил вмененото му нарушение по чл.245 КТ, за което му е наложено наказание –имуществена санкция в размер на сумата от 1 500 лева. Претендира съда да постанови решение, с което да отмени обжалваното решение на СРС и по същество на спора да отмени наказателно постановление № 23-2301761 от 27.12.2010 г., издадено от Директора на Дирекция “Инспекция по труда” [населено място].

Ответникът по касационната жалба Директор на Дирекция “Инспекция по труда” [населено място] не е подал писмени възражения и не изразява становище по нейната основателност.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА дава заключение за правилност на съдебния акт.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Със съдебно решение от 20.12.2011г. Софийски районен съд, Наказателно отделение, 110-ти състав по н.ах.дело № 13218/2011г. е потвърдил изцяло наказателно постановление (НП) № 23-2301761 от 27.12.2010 г., издадено от Директора на Дирекция “Инспекция по труда” [населено място], с което на [фирма] на основание чл.416, ал.5 вр. чл.414, ал.1 от Кодекса на труда е наложено административно наказание „имуществена санкция” в размер на 1 500 лв. за нарушение на чл.245 ал.1 КТ. За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя Пешка Д. Е., както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че при съставяне на АУАН и издаване на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения и като е кредитирал показанията на актосъставителя е приел, че касаторът е осъществил от обективна страна нарушението по чл.245, ал.1 КТ.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови доказателства. Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение на СРС, НО, 110-ти състав е валидно и допустимо. На основание чл.220 АПК касационната инстанция преценява прилагането на материалния закон въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд в обжалваното решение. От фактическа страна районният съд е приел за установено, че на 19.11.2010 г. актосъставителят Пешка Д. Е. „главен инспектор” в Дирекция „Инспекция по труда” – [населено място] извършила проверка в обект –ресторант „О.”, находящ се на [улица], стопанисван от касатора, при която констатира, че [фирма], в качеството му на работодател не е гарантирал изплащането на трудовото възнаграждение на лицето А. В. П. на длъжност „барман” за м.09.2010г. между 10-то и 15-то число на следващия месец, за който се начислява работната заплата в размер на 60 % от брутно трудово възнаграждение, но не по-малко от минималната работна заплата в нарушение на чл.245, ал.1 КТ.

Относно визираните от касатора процесуални нарушения в хода на административно наказателното производство СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 110-ти състав е изложил задълбочени и обосновани мотиви по всяко едно от тях, които напълно се споделят от касационната инстанция. Правилни са изводите на районния съдия за спазване на императивните разпоредби на чл.42, т.3, т.4 и т.5 и чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН чрез описание на нарушението, датата и мястото на установяването му, както и обстоятелствата, при които е извършено. Така направеното описание в АУАН и НП по никакъв начин не е пречило наказаното лице да разбере вмененото му административно наказателно обвинение и да организира защитата си срещу него. Като е достигнал до правни изводи, че в хода на административно наказателното производство не са

допуснати съществени процесуални нарушения, районният съдия не е допуснал визираното в касационната жалба основание по чл.348, ал.1, т.1 НПК вр. чл.63, ал.1 ЗАНН.

Съгласно чл.245 ал.1 КТ работодателят е длъжен да гарантира изплащането на работника на трудово възнаграждение в размер на 60% от brutното му трудово възнаграждение, но не по-малко от една минимална работна заплата. Безспорно е установено по делото, че за м.09.2010г. на работника А. В. П. не е заплатено трудово възнаграждение, въпреки дадените предписания с протокол № 2233/25.11.2010г. по т.7. Този факт не се оспорва от работодателя, като писмено на 25.11.2010г. управителят на търговското дружество Ц. Т. е удостоверила, че работната заплата за м.09.2010г. не е изплатена „поради липса на средства и рязък спад в оборота на ресторанта”. Обжалваното решение е постановено на база събраните доказателства, които кореспондират помежду си, като съдът е изпълнил задължението си, разглеждайки делото по същество, да установи с допустимите от закона доказателства дали е извършено нарушение и обстоятелствата, при които е извършено. При субсидиарното прилагане на НПК, районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства по делото. Първоинстанционният съд е изложил подробни мотиви, включително относно осъществяването състава на процесното административно нарушение по чл.245, ал.1 КТ, които се споделят от касационната инстанция и не следва да бъдат преповтаряни.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че съдебното решение от 20.12.2011г. на СРС, НО, 110-ти състав е ПРАВИЛНО на основание чл.348 ал.1, т.1 и т.2 вр. ал.2 НПК и при условията и по реда на чл.221 ал.2 АПК следва да бъде оставено в сила. Не са налице основанията за касиране на съдебния акт по см. на чл.209 т.1 и т.2 АПК във вр. чл.218 ал.2 АПК.

Така мотивиран и на основание чл. 221 ал.2 АПК във вр. чл.63 ал.1, изр.2 от ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, III Касационен състав

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 20.12.2011г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ, 110-ти състав по н.ах.дело № 13218/2011 г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

